

**R.P. Ioannis De Lvgo Hispalensis, É Societate Iesv, Jn
Collegio Romano Eivsdem Societatis Olim Theologiae
Professoris, nunc S. R. E. Cardinalis, Dispvtaiones
Scholasticae, & Morales, De virtute, & ...**

Lugo, Juan de

Lvgdvni, 1666

II. Quas personas obliget hoc sigillum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82358](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82358)

etiam sit obligatus ad non reuelandum: ergo tenetur ratione pacti impliciti, quod fuit vniuersale non reuelandi, quando potuerit non reuelare. Quod maxime videtur habere locum in hoc Sacramento in quo penitens videtur totum illud secretum à Confessario exigere, quod à Christo Domino in hoc Sacramento institutum est.

Cæterum, licet ex hoc capite non desit malitia iniustitiæ: potest tamen aliquando contrahi malitia grauis sacrilegij in hoc peccato sine malitia graui iniustitiæ: quando, v. g. id quod reuelatur, est res parui momenti; nempe, aliquod peccatum veniale, cuius reuelatio paruum, vel nullum nocumentum penitenti affert, atque idem parum inuitus in ea reuelatione est: quare non est materia sufficiens ad culpam mortalem contra iustitiam; est tamen sufficiens ad culpam grauem contra reuerentiam Sacramenti, cui grauius opponitur reuelare etiam peccata venialia penitentis, vt videbimus; atque idem habebit peccatum illud malitiam grauem sacrilegij, absque malitia graui iniustitiæ.

Vnde infero secundò, debere in confessione explicari, quando interuenit malitia grauis contra iustitiam, & quando non interuenit in hoc peccato: cum enim possit reperiri reuelatio sacrilega iniusta grauius, & non iniusta grauius; neque ex ipsa confessione reuelationis sigilli colligi possit malitia grauis contra iustitiam debet explicari, quando reperitur: imò etiam, quando non reperitur, ne forte Confessarius intelligat fuisse fractionem sigilli in materia graui contra iustitiam: præsertim cum possit aliquando contingere, quod, reuelatio vnius certi peccati venialis sit etiam grauis contra iustitiam: magis enim aliquando displicet penitenti, quod publicetur aliquod peccatum veniale, quam aliquod aliud mortale, de cuius publicatione non ita curaret.

Obiici solet ex Concilio Carthagin. VII. m. 5. relato in c. Placuit 9. quæst. 2. vbi Episcopus supponitur posse aliquando dicere, quod in confessione audiuit. Sed ibi non est sermo de confessione sacramentali; sed de alia externa facta ad Episcopum interrogationem. Similiter opponi solet ex Concilio Moguntino c. 10. & 21. vbi significatur, olim fuisse in vsu, vt quædam peccata in confessione audita recitarentur, alia in publicum proferrentur. Respondetur illam publicationem fieri solitam aliquando ex consensu ipsius penitentis, qui volebat agere penitentiam publicam propter illa peccata. Alias obiectiones affert Suarez dicta scilicet 1. m. 16. & seqq. Sed illæ continent varios casus, de quibus infra videndum est, an in eis possit licite reuelari peccatum in confessione auditum.

SECTIO II.

Quas personas obliget hoc sigillum.

DE Confessario ipso non est dubium, cum pro ipso præcipue latum sit hoc præceptum sigilli. De penitente etiam certum videtur, non obligari sigillo, cum in eius fauorem impositum sit, & ab eo possit dari licentia reuelandi: tenebitur tamen ad secretum, sicut in aliis materiis, circa ea, quæ Confessarius illi sub secreto dicit; non tamen tenebitur sigillo sacramentali, quidquid dixerit Nauarrus cum aliis, quos affert Suarez disp. 33 scilicet 4. num. 2.

Circa alias personas est magna opinionum varietas apud Theologos, quæ oritur præcipue ex diuersitate fundamenti, quo singuli vtuntur ad fundandum hoc sigillum, vt constabit discurren-

P. Ioann. de Lugo de Penitentia.

do, per singulas personas in particulari. Primò ergo dubitatur de interprete, quo videtur aliquando penitens ad confitendum, de quo Caiet. & Sotus apud Suarez ibi num. 4. negant obligari sigillo, sed secreto archissimo, quod facit Sotus, in nullo casu licere reuelare.

Contraria sententia est communis, quam tenent Nauarrus, Ioannes Medina, Gabriel, Petrus de Soto, Syluester, Richard. Palud. Adrian. Vignorius, Victoria, Ledesma cum aliis, quos afferunt; & sequuntur Suarez vbi supra; & Valsquez quæst. 93. art. quart. dub. 2. n. cum S. Thom. in 4. dist. 21. quæst. 3. art. 1. quasiunc. 3. Et probari potest primò ad hominem: quia aduersarij fatentur obligari secreto strictissimo, quod nunquam liceat reuelare ad hoc autem non potest obligari solum ratione secreti naturalis, quod in multis casibus reuelari licet potest: ergo intuitu Sacramenti, atque ad id peccat non solum contra iustitiam, sed etiam contra religionem. Alioquin, quando nullum, vel exiguum nocumentum afferret penitenti, licet et saltem absque peccato graui reuelare confessionem, vt supra dicebamus: quod tamen aduersarij non concedunt; ergo fatendum est esse obligationem ex virtute religionis: ergo erit obligatio sigilli, vel certe erit quæstio de vocibus: hanc enim appellamus obligationem sigilli, quæ oritur ex reuerentia Sacramenti, & obligat ita strictè, vt nullo vnquam casu liceat reuelari.

Ratio à priori, tam pro interprete, quam pro aliis, desumenda est ex fundamento proprio huius sigilli, quod quidem, vt vidimus, imponitur propter reuerentiam Sacramenti, & ne Sacramentum confessionis reddatur onerosum, & inutile: idem quæcumque manifestatio peccati, quæ sit ad finem seruandi præceptum, vel certe faciendi eam confessionem, quam Christus instituit, affert secum illud sigillum aded firmum, & privilegiatum, vt omnes perinde se habeant, ac si nihil scivissent, vel audivissent. Cum ergo interpret non habeat aliam notitiam nisi quam accepit, vt organum medium, per quod penitens loquutus est, & per quod Confessarius audiit: non poterit vti illa notitia, quæ tota sacramentalis est: sicut, si ipsæ aures Confessarij, vel penitentis lingua haberent facultatem intelligendi, & libertatem ad dicendum aliis, quod per illas auditum, vel dictum est, independentem à voluntate penitentis, non liceret eis id facere: quia tota illa fuerat notitia sacramentalis.

Dicit aliquis: Christus non obligauit ad confitendum per interpretem: ergo confessio illa, & notitia, quæ interpreti datur, non est ad seruandum præceptum Christi: & per consequens non debuit dari sigillum pro illa notitia, quæ necessaria non est ad præceptum confessionis obseruandum. Sed contra: quia neque etiam Christus: præcepit confessionem peccatorum venialium & tamen eorum confessio non minùs obligat ad sigillum, quam confessio mortalium. Ratio autem est: quia sigilli obligatio, vt diximus, ponitur, ne Sacramentum à Christo institutum, & remedium tanti ponderis reddatur inutile, & odiosum propter periculum reuelationis: ad hoc autem necesse est, vt tota notitia, quæ necessaria est, non solum ad implendum præceptum, sed etiam ad suscipiendum illud remedium, habeat eiusmodi indemnitate, & securitatem secreti inuiolabilis. Vnde confessio etiam secunda eorumdem peccatorum, quæ certè necessaria non est, nec ad iustificationem, nec ad præceptum Christi obseruandum, non minùs affert obligationem sigilli, quam prima confessio, per quam Christi præ-

ceptum

ceptum obseruatur. Quod dictum est de interprete, dicendum esset de internuncio, si per internuncium confessio fieri posset, ut notat Suarius *dist. 4. num. 5.* quia eadem est ratio de illo, & locum habere potest in nuncio, per quem petitur facultas à Superiore ad absolutionem à peccato referuato, ut *infra* videbimus.

24. *De consiliario.* Secundò dubitatur de consiliario, quem Confessarius consulit, ad sciendum, quid debeat cum penitente facere in aliquo casu. Ioan. Medin. *Cod. de Confess. quasi de his, qui confessionem celare tenentur, in fine*, absolute negat, teneri ad sigillum, siue Confessarius ex licentia penitentis, siue iniuste illum consuluerit: Vasquez verò *dicto dub. 2. n. 10.* negat casu, quo ex consensu penitentis, vel iuste notitiam acceperit: sub qua distinctione in eam sententiam valide inclinat Coninch. *in presenti disp. 9. dub. 3. à n. 40.* ubi pro ea affert etiam P. Henriquez *lib. 6. cap. 20. n. 3.* Sed Henriquez, & ipse Coninch *num. 50.* fatentur Consiliarium, licet non teneatur sigillo; teneri tamen ad seruandum secretum strictissimum, quod nullo prorsus casu reuelandum sit quare videtur iam reduci controuersia ad questionem de nomine, ut *supra* notauimus. Denique eandem sententiam defendit Diana *1. tom. tract. 1. miscellanea. resol. 14.* ubi pro ea affert Nuhum, Onuphrium, & Megalam.

25. Contrariam sententiam affirmantem teneri sigillo, ut omnino certam tradit Suarez *dist. 4. n. 6.* ubi affert Paludanum, Nauarrum, Adrianum, Petrum de Soto, Ledesnam, & Vignerium. Eandem tenent Fillucius, Bonacina, Syluius, Pitigianus, & alij, quos affert Diana *loco citato*, & communem esse ferè omnium fatetur Coninch. *dicto. n. 50.* Quæ nobis etiam amplectenda omnino est. Probat primò Nauarrus *in Summa. c. 8. & in c. Sacerdos de penitentia, dist. 6.* quia res, ad quemcumque transeat, cum suo onere transit, *c. ex Litteris, de pignoribus*, ut si res erat pignorat, vel hypothecata, semper transit cum eodem onere: res autem in confessione manifestata habet hoc onus, ut taceri debeat, quod onus prius afficit rem ipsam, & deinde personam: ergo semper transit cum eodem onere. Hanc rationem latè impugnatur Vasquez *numero 12.* probans hanc obligationem sigilli: cum sit obligatio ex præcepto, prius afficere personam, cui imponitur præceptum: quare non est, sicut in pignore vel hypotheca. Aliundè etiam impugnari potest: quia res sub naturali secreto manifestata alicui non transit semper cum illo onere: nam, si ille iniuste eam deferat ad Iudicem, Iudex procedit ad inquirendum iudicialiter: ergo nec in confessione deberet res transire ad alios cum eodem onere.

26. Secundò probant Suarez, & alij: quia consiliarius ille habet se ex parte Confessarii complens cum illo, quod Consiliario deerat, quoad clauem scientiæ: quare videtur participare eandem sigilli obligationem, quasi complementum Ministri. Hæc etiam ratio non videtur efficax: quia consiliarius verè non habet clauem ad Sacramentum, cum possit esse merus Laicus; sed habet scientiam, qua instruit Confessarium, ut ipse habeat clauem scientiæ sufficientem: ex eo autem, quod aliquis sit Magister Confessarii, nullo modo est Consiliarius, aut participat eius clauem.

Meliùs probatur tertio ab absurdo: quia, si consiliarius, cui ex licentia penitentis manifestatur peccatum, non teneatur sigillo, sequitur, Sacerdotem, postquam illud consiliario reuclauit non teneri sigillo cum sciat iam illud peccatum tali notitia liberiori, qualem consiliario dedit. Ad

hoc argumentum respondet Pater Coninch *numero 49.* negando sequelam: quia Sacerdos narrans illud peccatum consiliario, id facit, ut metum instrumentum penitentis: quare non potest excidere intentionem ipsius, atque adeò non potest per illam narrationem vlli, nec sibi metipso dare nouam illius peccati cognitionem, nisi quatenus hoc ei penitens concessit, qui nullo modo intendit Sacerdoti dare nouam cognitionem.

Sed contra hanc responsionem urgeri potest illud argumentum: nam si consiliarius ipse ex voluntate penitentis accipit cognitionem omnino liberam per te à sigillo, ipse consiliarius posset rem illam, quam iam scit, narrare de nouo Consiliario absque sigillo: unde iam Confessarius, non quidem à penitente, sed à consiliario haberet nouam notitiam illius peccati liberam ab obligatione sigilli: nam, sicut consiliarius posset licite, vel licite illud peccatum aliis narrare absque violatione sigilli nec illi etiam sigillo teneretur; sic posset eodem modo narrare ipsi Consiliario, ut eum à sigillo obligatione liberaret.

Quartò, & à priori probatur: quia tota notitia, quam Confessarius habet, est ex confessione; & idè subordinatur voluntati penitentis omnino, ut non nisi ex eius consensu possit communicari; & à fortiori, ut non nisi cum tali; vel tali limitatione communicetur: qui enim potest concedere, & negare vsum illius notitiæ, poterit à fortiori eum limitare. Poterit notitiam illam, non solum quoad se ipsam, sed suos effectus, subordinari voluntati penitentis, constat: quia etiam aduersarij fatentur, si casu aliquis iniuste à Sacerdote accepisset notitiam peccati, obligari sigillo & non posse uti illa notitia, nisi de consensu penitentis. Posset ergo penitens tunc ei concedere, quod videretur ea notitia, & loqueretur cum duobus, vel tribus de re illa: quia, nimirum, notitia illa habebatur solum ex notitia, quam per confessionem habuerat Confessarius; & idè omnis alia notitia ex illa orta semper manet sub potestate penitentis. Sed potest penitens, non data Consiliario alia notitia sui peccati, concedere illi, ut det notitiam consiliario: ergo notitia illa, quam habebit consiliarius in eo casu manebit subordinata penitenti, cum sit notitia solum habita ex notitia per confessionem data.

Respondet aliquis ex doctrina Patris Coninchi *numero 45.* eo ipso, quod penitens det licentiam Consiliario consulendi alium virum doctum, dare illi aliam notitiam sui peccati extra confessionem, quam possit communicare consiliario, quare notitia consiliarij non habetur etiam mediata ex cognitione sacramentali. Sed contra primò: quia, si hoc esset, iam Confessarius ex vi illius notitiæ, extra confessionem data, posset loqui sine obligatione sigilli, etiam cum aliis, & multò magis cum ipso penitente pro libito: consequens autem est falsum: quia præter actum consulendi illum Doctorem, manet ligatus sigillo, sicut antea. Contra secundò: quia potest penitens illi, qui iniuste accipit notitiam sui peccati à Consiliario, nulla alia notitia ei data permittere, quod vtriusque illa in ordine ad talem, vel talem effectum solum: ergo poterit etiam ipsi Consiliario permittere, ut vtriusque notitia confessionis in ordine solum ad talem: vel talem effectum consulendi Doctorem: & hoc nulla alia data ei notitia peccati: tunc autem notitia consiliarij, erit mediata ex sola notitia confessionis: ergo manebit sub eodem sigillo, sicut quælibet alia, quæ pendet, à sola notitia confessionis, hæc autem est de facto intentio penitentis

dantis illam licentiam : vult enim illam dare eo meliori modo, quo possit retinere obligationem sigilli, quantum fieri possit.

30. *Consilium à Confessariis circa idem quomodo se gerere debeat.*
Hinc infero, quando aliquis consultus est circa idem peccatum à duobus Confessariis, quibus penitens seorsum confessus est, debere cum singulis loqui, ac si alia via illud non sciret : nec posse vni dicere aliquam aliam circumstantiam diversam, quam ab altero didicit, sed singulis respondere debet iuxta ea, quæ singuli narrant. Poterit tamen dicere sub conditione: *Si res non esset hoc modo, sed alio diverso cum tali circumstantia, aliter descendum esset.* Hoc verò ipsum debet cautè facere, & salvo sigillo.

31. Obijciunt primò, quando penitens dat licentiam Confessario virum doctum consulendi, perinde est, ac si ipse penitens consuleret virum doctum : facit enim per Confessarium, quasi per intermedium, quod faceret per seipsum : si autem per seipsum immediatè consuleret, non obligaret consiliarium ad sigillum, cum loqueretur omnino extra confessionem : ergo consulendo etiam per Confessarium non obligat ad sigillum. Respondetur, negando maiorem : nam in primo casu notitia consiliarii nullo modo penderet ex confessione, sicut pender in secundo casu : & idè non per se, sed per Confessarium vult penitens consilium Doctorem, vt tota illa notitia habeatur, & maneat sub eodem sigillo. Quæ cautela adhiberi etiam solet respectu ipsius Confessarii : quando enim aliquis vult aliquem frequenter consulere de aliqua materia, confitentur prius illi, & dicit ei sub sigillo rem ipsam, & postea dat illi licentiam, vt salvo sigillo possit cum ipso solo loqui de re illa extra confessionem. Ecce tunc extra confessionem consulit sepius, & confert cum Confessario de re illa : & tamen, quia non vult dare ei aliam notitiam, nisi dependenter à prima, quam habuit ex confessione, semper manet sub sigillo : quod non esset, si ipsum absque præcedente confessione consuleret.

32. Obijciunt secundo, quia Christus imponens obligationem sigilli, solum voluit prospicere ei peccatorum narrationi, quæ necessaria est ad obtinendam sacramentalem absolutionem, quam instituitur : ad hunc autem finem non est necessarium, quòd Confessarius alium consulat, præsertim ita vt persona penitentis cognoscatur : eiusmodi enim consultatio fieri solet : quia Confessarius dubitat de aliqua obligatione penitentis, v. g. ad restituendum, vel ad relinquendum occasionem, vel abstinendum à contractu, vel à matrimonio, & similibus : quæ quidem non sunt necessaria ad absolutionem : ad hanc enim sufficit confiteri peccata & proponere in futurum facere id, quod viri docti licitum indicabant : quare consultatio illa tam esset necessaria, etiam si non fuisset institutum Sacramentum penitentiae, cum solum requiratur ad hoc, vt penitens obsequer legem, Dei, & vitet peccata in futurum : ergo obligatio sigilli non est imposita ad illam consultationem, cum necessitas consultationis nec oriatur ex institutione Sacramenti, nec sit ad obtinendam absolutionem sacramentalem, qui fuit finis adequatus illius sigilli. Ita argoit Coninch n. 43.

33. Respondetur in primis, aliquando consultationem esse necessariam ad absolutionem obtinendam : quia dubitat Confessarius de sufficientia dispositionis, vel de facultate sua ad absolvendum. Sed quidquid sit de hoc, admittimus, sigilli obligationem positam esse ad illum finem, & non ad finem consultationis. Cæterum, quia ad finem absolutionis obtinendæ, manet sub sigillo confessio, &

P. Ioann. de Lugo, de Penitentia.

omnis notitia, quæ ab ipsa dependet ; manet etiam notitia consultoris, quando datur dependenter à notitia confessionis, vt diximus. Oportuit enim ad securitatem penitentis, quòd confessio ita maneret sub sigillo, vt omnis notitia, quæ ab ipsa confessione penderet, maneret etiam sub eodem sigillo ; atque adeo, quòd solus penitens possit dare licentiam communicandi illam notitiam aliis. Si penitens autem potest negare, & concedere communicationem illius notitiæ, poterit etiam limitare illam communicationem ; quia ad eum pertinet limitare licentiam, ad quem pertinet eam concedere, vel negare. Potest ergo penitens concedere Confessario licentiam communicandi illam notitiam, sed limitatam ; id est, manentem sub eodem sigillo : quod totum non fuit inductum ad finem consultationis, sed ad finem confessionis, vt magis securè confiteretur, sciens, totam illam notitiam confessionis, & omnem aliam ex illa derivatam manere sub sigillo, cuius clauem haberet ipse solus penitens, & quòd posset, vel totaliter : vel solum ex parte aliqua aperire pro suo libito.

34. Tertiò principaliter dubitatur de Prælo, seu Superiore, à quo petitur licentia ad absolutionem à peccato referuato, de quo Coninch *ubi supra*, n. 47. docet, idem dicendum esse, quòd de consiliario, quando extra Sacramentum petitur illa licentia ; scilicet quando petitur à Confessario ex licentia penitentis, qui solum ex confessione nouit illud peccatum. Hentiquez *dicto c. 20. num. 3.* dicit, proximè accedere illam obligationem ad sigillum Sacramenti, atque adèd in nullo casu posse violari, licet secretum naturale posset. Pater Suarez *dicta sect. 4. n. 3.* dicit, Superiorem teneri eadem obligatione sigilli, sicut Confessarium ; & assert pro se Victotiam in *Summa*, n. 190. *de confess.* Et hoc dicendum planè est absque distinctione : quia notitia illa, quam Prælatus accipit à Confessario, semper oritur ex notitia, quam ipse in confessione inchoata accepit à penitente : quare iuxta regulam *supra* positam transit cum eadem obligatione ex intentione penitentis.

35. Magis posset dubitari, quando non per Confessarium, sed per se ipsum recurrit subditus ad Prælatum, & petit ab eo licentiam, vt absolua-
35. *Quid si recurrit subditus per se.*
tur à referuato : quia ille recursus non videtur esse confessio sacramentalis, cum non sit in ordine ad absolutionem ab eo obtinendam, sed petitio licentiæ confitendi. Adhuc tamen in eo casu videtur esse obligatio sigilli : quia Auctores citati fatentur, tunc etiam Prælatus teneri ad secretum arctissimum, nullo vnquam casu violabili : hæc autem tam stricta obligatio non potest esse solum ex iustitia, aut sacro naturali, vt vidimus ; sed debet esse ex virtute religionis propter reuerentiam Sacramenti, atque adèd non differt à sigillo, nisi in vocibus, quatenus non oritur ex confessione immediatè, sed per ordinem ad confessionem. Ratio autem est quia hoc etiam necessarium est ad finem Sacramenti, cum à peccatis referuatis non possit obtineri absolutio directæ sine consensu Superioris.

36. Sed obijci Coninch *num. 44.* non esse hoc necessarium ad finem Sacramenti, cum possit subditus confiteri eidem Prælo immediatè : non ergo fuit necessarium imponere obligationem sigilli, etiam quando recurritur pro licentia. Sed contra hoc est in primis, aliquando non posse subditum Superiori confiteri : quando, v. g. Superior non est Sacerdos, nec potest absolutio obtineri, nisi petita ab eo licentia, vt alius absoluat. Vnde, quamuis id petat per Confessarium, perinde est, ac si peteret per seipsum ; & in utroque casu

casu retinet ius ad sigillum, cum in utroque casu compareat coram Superiore ad observandum Christi præceptum, & obtinendam absolutionem sacramentalem. Et licet possit aliquando petere per Confessarium facultatem, non nominando personam; hoc tamen est per accidens: potest enim Confessarius nolle id onus assumere, & Superior etiam potest validè nolle dare licentiam, nisi compareat, vel nominetur subditus. Quare, si subditus se vult manifestare Superiorem, habet ius ad sigillum, faciendo id, quod per se requiritur ad finem Sacramenti.

37.

Dices: Quando subditus recurrit ad inferiorem, & inferior petit licentiam à Prælati, non interuenit vlla notitia ex confessione: quia illa notitia data Confessario inferiori, non potuit esse confessio sacramentalis, cum non fuerit coram legitimo Iudice, quippe qui nondum habebat iurisdictionem: ergo notitia, quam postea inferior dat Superiorem, non procedit ex notitia confessionis, sed ex notitia data extra confessionem. Respondetur, neminem dubitare, quod Confessarius inferior accipiat tunc sub sigillo illam primam notitiam, ut notat Suarez *sect. 2. n. 4.* quia, licet illa non sit confessio legitima: est tamen inchoata confessio, & in ordine ad absolutionem sacramentalem ab eodem obtinendam: quia licet non habeat pro nunc iurisdictionem completam ad hoc peccatum: habet tamen illam inchoatam, quatenus habet à Christo claves per potestatem Ordinis; & est iudex, ad quem spectat iudicare, an hic, & nunc sit reservatum hoc peccatum, & an sit causa absolvendi ab illo sine recursum ad superiorem, quod sufficit, ut debeat illud accipere sub eodem sigillo.

Adde, adesse bonam fidem ex parte pœnitentis, qui putat, illum esse legitimum Iudicem, atque idè ex parte ipsius fuit confessio sacramentalis: quod sufficit ad inducendum sigillum, ut *infra* videbimus: vel certè, si pœnitens sciebat, illum non habere iurisdictionem, ad minus volebat per illum petere facultatem à superiore: sicut autem nuncius ad Confessarium, vel interpret obligatur sigillo, ut *suprà* vidimus: sic etiam nuncius, quo quis addit Prælatus, videtur obligari sigillo, sicut ipse Prælatus, & per consequens ex hoc saltem titulo obligatur tunc Confessarius.

38.
Quid si alicui
Confessarius
iniquè reu-
lans

Quartò dubitatur de illo, cui Confessarius iniquè manifestavit peccatum auditum in confessione. De quo omnes præter Ioann. Medinam, *suprà* allegatum, fatentur, obligari eodem sigillo. Et constat ex dictis: quia tota illa notitia non aliunde habetur, nisi ex sola confessione: quare tota debet manere sub potestate, & sigillo pœnitentis: Ita Suarez *dicta sect. 4. n. 8.* Valquez *dub. 2. num. 10.* & alij, quos afferunt.

39.
De eo, qui au-
dit pœnitentem.

Quintò dubitatur de illo, qui casu, vel ex industria audit pœnitentem, dum confitetur: de quo similiter concedunt omnes, præter Sotum, obligari eodem sigillo: Sotus enim distinxit inter malignè, vel licitè audientem: & non agnovit secretum sigilli, sed aliud inferius. Alij verò dicunt, obligari sigillo: quia tota illa notitia habetur ex confessione, cum pœnitens nulli loquatur, nisi Confessario, cui peccata manifestat. Videatur idem Suarez *ibi*, *num. 7.* & Valquez *num. 3.* Non est autem eadem ratio, quando aliquis vult adesse aliquos præsentis ad sui confessionem, in quorum præsentia confiteatur Sacerdoti: nam illi non obligantur sigillo, ut bene notavit Coninch *num. 46.* quia isti non norunt ex confessione; sed ex manifestatione, qua ipsis etiam pœnitens peccata manifestat: illa enim loquutio est virtute multiplex, & proptèr dirigitur ad solum Confessarium,

est confessio sacramentalis; proptèr verò dirigitur ex intentione pœnitentis ad circumstantes: non est confessio sacramentalis, sed narratio ad confessionem, & humilitatem propriam. Unde posset etiam tunc Confessarius loqui de illis peccatis absque violatione sigilli, non utendo scientia proptèr ex manifestatione sibi facta, sed ex manifestatione facta alijs, quam ipse etiam audiuit. Si verò ex intentione pœnitentis loquutio non dirigitur ad illos, sed ad solum Confessarium, tenebuntur sigillo, ut contingit, quando in naufragio, vel incendio aliquis alta voce confitetur; tunc enim circumstantes obligantur ad sigillum: quia norunt illa peccata ex sola confessione, qua pœnitens soli Confessario vult illa manifestare, & præter eius intentionem ab alijs auditur. Unde licet in foro confessus quis esset, & præter eius intentionem ab omnibus audiretur: idem dicendum esset omnes obligari sub sigillo, nec posse ad invicem inter se loqui de peccatis, quæ audierunt. Sicut, si aliquis idem peccatum confessus esset successivè omnibus, & singulis Confessariis Romæ existentibus, & hoc ipsum omnibus in confessione dixisset, non possent tamen illi inter se ipsos de illo peccato loqui; quia omnes, & singuli ex sola confessione sacramentali illud nonerunt.

Sextò dubitatur de eo, qui se Sacerdotem fingit, & audit confessionem, an obligetur ad sigillum sacramentale: de quo etiam est ratio dubitandi, cum illa non sit confessio sacramentalis, ex qua sola sigillum oritur: quare Sotus apud Valquez *n. 3.* non videtur illam appellare obligationem sigilli, sed alterius rationis. Communiter tamen omnes agnoscunt eandem obligationem, Valquez *ibi*. Suarez *sect. 2. n. 3.* ubi affert Gabrielem, Peludanum, & Adrianum. Ratio autem est: quia ex intentione, saltem pœnitentis, fuit confessio sacramentalis, cum ipse ea intentione confessus sit, ut obtineat absolutionem à Christo institutam.

Ex hoc oritur septimùm dubium de eo, qui scienter confitetur laico, vel devotionis, & humilitatis causa, vel ex ignorantia, quia putat esse validam confessionem laico factam; an confessio illa afferat sigilli obligationem. Aliqui, quos affert Suarez *sect. 2. n. 2.* putant, oriri sigilli obligationem: ipse tamen cum communi negat, & Valquez *dub. 2. n. 7.* Et quidem, quando solum devotionis, vel humilitatis causa fit, non est dubium, cum illa non sit confessio sacramentalis à Christo instituta, etiam in existimatione pœnitentis. Difficilis est, quando pœnitens putat, esse validam, & sacramentalem illam confessionem, saltem in necessitate: nam quando Sacerdos caret iurisdictione, siue ex culpa, siue ex ignorantia Sacerdotis id faciat, & confessio non sit valida; adhuc oritur sigilli obligatio, quia pœnitens putabat esse validam, & idem diximus, quando putabat esse Sacerdotem, & non erat: ergo idem dicendum erit, quando putabat laicum posse validè absolvi: cum tunc etiam confiteatur ex intentione absolutionis validæ à Christo institutæ.

Respondent Suarez, & Valquez, loci citati, differentiam esse, quòd in primo casu est deceptio ex errore, & ignorantia facti: in Secundo autem est deceptio in iure, quod ignoratur. Oportet tamen addere rationem, cur magis ignorantia circa ius tollat sigillum, quam error circa factum, cum in utroque casu pœnitens intenderit absolutionem sacramentalem. Ratio ergo reddi potest hæc, quòd in primo casu pœnitens apprehendit confessionem, & absolutionem veram, quam Christus instituit, scilicet, confessionem factam Sacerdoti habenti

habenti potestatem, & iurisdictionem legitimam, licet erret putans esse Sacerdotem, vel habere iurisdictionem, qui vel Sacerdos non est, vel caret iurisdictione. In secundo autem casu non intendit, nec apprehendit verum Sacramentum, & absolutionem à Christo institutam; sed aliam fictam, quam ipse ex suo errore sibi fingit: Christus enim instituit confessionem factam Sacerdoti; ipse autem intendit confessionem factam Laico, quam Christus non instituit: quare non mirum, si non oriatur sigillum; hoc enim Christus imposuit in favorem Sacramenti à se instituti, ut ex illius intentione nemo incurreret periculum infamiae: iis vero, qui non intendunt tale Sacramentum, sed aliud fictum omnino diversum, non est annexum privilegium sigilli. Sicut, si aliquis ex errore putaret confessionem factam coram imagine Crucifixi esse sacramentalem, ille, qui cum auscultaret, non teneretur ad sigillum, cum illa nullo modo sit confessio sacramentalis à Christo instituta.

43. Hinc inferitur, quando poenitens confitetur sine ulla intentione absolutionis obtinendae, non oriri sigilli obligationem: quia illa non est etiam in apprehensione confessionis sacramentalis, quam Christus instituit. Unde, licet ipse poenitens protestetur, se loqui sub sigillo, nihil refert, si verè constet, non accedere ad finem obtinendi absolutionem; quod, vel ex ipsius dictis constare potest, vel ex factis, si appareat, accessisse solum animo inducendi Confessarium ad aliquod peccatum: è contra verò, si poenitens confitetur animo obtinendi absolutionem, Sacerdos verò non habet animum absolvendi; oritur sigillum, ad quod sufficit, & requiritur intentio poenitentis. Addit tamen Suarez illa *sect. 2. n. 5.* quod si Sacerdos protestetur à principio se nolle audire confessionem, licet poenitens conetur confiteri, & velit eum obligare; non poterit sigilli obligationem inducere: quia non potest inuitum cogere, ut sacramentaliter audiat.

44. Hoc tamen non videtur omnino in rigore verum, nec satis consequenter dictum: quia ipse *eadem n. 5.* paulò ante dixerat, non requiri intentionem absolvendi in Sacerdote, dum audit confessionem; sed posse esse confessionem validam, licet dum audit, habuisset intentionem non absolvendi, nec perficiendi Sacramentum: potest enim postea mutata intentione absolvere absque nova confessione. Et certè ita est, quod ad audiendam confessionem non praequitur consensus Confessarii: nam, si ipso nihil tale cogitante, aliquis moribundus occurrat ei, & dicat: *Pater, ego me accuso de tali peccato: absolue me.* illa certè erit confessio sacramentalis, & poterit eum absolvere: quia in Iudice, ad iudicandum, non praequitur intentio audiendi accusationem: sed sufficit eam, & legitimas probationes audire, etiam absque intentione, ut possit proferre sententiam, ad quam requiritur intentio. Quamvis ergo Sacerdos dicat, se nolle, audire confessionem: si tamen eam etiam inuitus audit, illa confessio sufficit ad absolvendum intentione mutata, absque nova confessione: ergo illa confessio, quantum est de se, sufficit ad Sacramentum conficiendum: atque aded afferret obligationem sigilli, licet fortasse non afferat obligationem illam fecerati naturalis, quae oritur ex pacto explicito, vel implicito, cum non potuerit inuitus, & reluctans obligari aliquo modo ex pacto etiam implicito.

45. Aduertendum etiam est, cum dicimus, requiri ex parte poenitentis intentionem confitendi sacramentaliter, in ordine ad absolutionem optinendam, intelligendum hoc esse cum aliqua latitudine,

Nam licet poenitens videat se non esse sufficienter dispositum ad absolutionem habendam, poterit illa confessio inducere obligationem sigilli. Unde *in c. Quod quidam, de poenit. & remiss.* dicitur admittendas esse, & audiendas confessiones meretricum, & aliorum similium, licet non sit danda eis absolutio. Requiritur ergo, quod poenitens non solum consilij petendi gratia veniat, sicut posset venire ad Diaconum, vel ad laicum; sed tanquam ad Iudicem in illo foro, ut iudicet de illius dispositione, & dirigat eum in ordine ad id, quod deesse iudicat, ut possit absolutionem aliquando obtinere: quare oportet, quod ex parte confessionis velit aliquo modo facere id, quod Christus praecepit. Quae intentio à posteriori colligitur: nam si in illa qualicumque confessione grauitur mentiretur, putaret se committere sacrilegium contra veritatem, & fidelitatem, ac contra integritatem confessioni debitam: apprehendit ergo eam tanquam confessionem à Christo institutam, & ex parte sua sacramentalem, licet ob indispositionem non possit compleri per formam Sacramenti.

46. Adde ulterius, non videri mihi necessarium ad inducendam obligationem sigilli, quod poenitens in ipsa confessione habeat propositum firmum recipiendi absolutionem, si Confessarius iudicauerit eum dispositum: posset enim fortasse poenitens velle confessionem ex se sufficientem inchoare in ordine ad absolutionem, reseruando sibi potestatem, si vellet, postea non exigendi absolutionem, sed differendi eam ad aliam occasionem magis opportunam. Non tamen approbo, quod aliqui faciunt, qui vt Sacerdotem ad sigillum obligent, dicunt se velle confiteri; & postquam rem, quam volebant, quasi in confessione narrarunt, dicunt: *Pro nunc non curo de absolutione: volo enim illam ad aliud tempus differre.* Hoc inquam, non approbo: quia hi ab ipso initio accedere videntur absque vilo animo absolutionis exigendae, sed solum in fraudem, & vt privilegium sigilli lucrentur, fingunt, se animo absolutionis obtinendae confiteri, cum reuera habeant animum omnino contrarium. Ad inducendam ergo hanc sigilli obligationem, oportet bona fide accedere cum animo non impediendi absolutionem, si Confessarius absolvendum indicat, vel certè absque animo contrario. Alioquin, quoties aliquis cum Sacerdote loquitur, posset dicere, se loqui in confessione, & cum animo absolutionem suo tempore exigendi.

47. Octauò dubitatur de illo, qui inuenit chartam, in qua poenitens sua peccata scripsit ad confessionem faciendam. De quo aliqui dicunt obligari ad sigillum confessionis. Rodrig. Maldetus, Fagund. Grassius, Vega, Vivaldus, Navarra, Delrins, Homobon. Zanardus, & alij, quos affert, & sequitur Diana *2 tom. tract. 4. de Sacram. ref. 112.* quia illa charta est quasi internuncia, & confessio inchoata.

Alij id negant, Suarez *dicta sect. 4. n. 5.* Coninch. *n. 50.* Layman, Henriq. Megala, Onuphrius, & alij apud eundem Dianam *loc. cit.* Quae sententia, regulariter loquendo, videtur verior: quia sigillum, vt diximus, oritur ex confessione: illa autem scriptura non est confessio; sed materia confessionis praeparata, vt facilius fiat confessio. Sicut ergo, si poenitens, dum facit apud semetipsum examen ad confessionem, loqueretur voce intelligibili, ille, qui audiret, non obligaretur ad sigillum: quia non audiuit confessionem, sed praeparationem ad confessionem: sic scriptura illa nihil aliud est, nisi praeparatio ad confessionem, quam pro sua memoria facit poenitens: ergo notitia ex illa scriptura non oritur ex confessione: sed ex praeparatione poenitentis

tentis apud semetipsum ad confessionem. Fateor illos, qui olim dicebant fieri posse confessionem per litteras, debuisse consequenter dicere litteras illas ad Confessarium missas, si ab aliquo interciperentur, & legerentur, obligare ad sigillum: quia illa epistola erat vera confessio: hoc tameniam non habet locum, cum confessio per litteras non sit vnam sacramentalis confessio.

48.
Quid, si mu-
tus, confiteatur
per litteras
Confessario
præsenti.

Dixi tamen, *regulariter*, esse veram hanc sententiam: quia adhuc in vno, vel altero casu possumus admittere contrariam habere locum. Primum, si aliquis mutus confiteatur per scripturam Confessario præsenti, & hanc scripturam aliquis casu legeret, maxime dum in ipso actu confessionis est in manu Confessarii, teneretur utique ad sigillum: quia illa scriptura tunc est loquutio; & confessio propria, cum non aliter confiteatur mutus ille, nisi per illam scripturam. Imò, licet post absolutionem aliquis inuenisset eam in confessionali, probabile videtur, quod teneretur ad sigillum: quia illa videtur esse ipsa confessio manens. Quod in casu aliquo metaphysico contingere posset in ipsis vocibus: si aliquis, v. g. confiteretur per voces in loco, ubi post moram longiusculam ab echo, per reflectionem reuertuntur eadem verba: posset tunc contingere, quod data interim breuiter absolutione, postea reuerterentur verba ultimi peccati, & aliquis tunc adueniens illa audiret: vidi enim ego locum, in quo post Symbolum fere recitatum reuertebantur: tunc ille proculdubio teneretur ad sigillum: quia accepit notitiam ab eadem confessione perseverante in aëre per totum illud tempus. Sic ergo scriptura illa videtur esse eadem confessio, & eadem loquutio pœnitentis permanens in charta, etiam quando iam actu non confiteatur.

49.
Quid de le-
gente litteras
petentis licen-
tiam, ut ab-
solvatur à ca-
su reservato.

Secundò, potest locum habere illa sententia, quando aliquis per litteras peteret à Prælato licentiam ad hoc, ut absolueretur à tali casu reservato: cum enim dixerimus *supra* cum communi sententia, prælatus, à quo petitur licentia, manere obligatum ad sigillum, consequens est, ut ille, qui casu audiret subditum petentem illam licentiam, teneretur ad sigillum, sicut, qui audit pœnitentem confitentem, tenetur, sicut ipse Confessarius. Idem autem videtur esse de illo, qui legit litteras, quibus subditus petit talem licentiam: nam per illas loquitur formalissimè cum Prælato, atque ideò notitia ex iis litteris habita, haberetur omnino ex petitione, qua subditus recurrit ad Prælatum, & petit ab eo licentiam pro suo peccato reservato. In his ergo, & similibus casibus, si qui essent, admittenda videtur prima sententia: in aliis verò, in quibus scriptura solum deferuit pro ipso pœnitente, & eius memoria, prior sententia videtur præferenda. Sed licet non sit obligatio sigilli: erit tamen obligatio gravissima secreti naturalis, & humani.

SECTIO III.

Quæ sit materia huius sigilli.

50.
Peccata om-
nia, etiam
venialia.

PRIMUM certum est, peccata omnia mortalia, imò & venialia esse materiam sigilli: cum hoc tamen discrimine, quod mortalia non solum in specie, sed etiam in genere: venialia verò in specie, non in genere: potest enim dicere Confessarius: *Iste mihi confessus est sua peccata venialia*. Nam eo ipso, quod confessus est, supponitur confessus venialia: quare, sicut potest dicere confessum esse: ita potest dicere confessum esse venialia, & pro illis pœnitentiam accepisse. De mortalibus verò non potest dicere, confessum esse mortalia, etiam

in genere: quare videtur nec posse dicere, confessum esse peccata venialia graviuscula, vel plurima: quia horum confessio non arguitur ex meta confessione. Unde inferunt communiter Doctores, cavendum etiam esse, ne post mortuum, vel trium confessiones auditas, dicat Confessarius de solo vno: *Hic mihi confessus est sola venialia*. dat enim occasionem illa singularitas suspicandi, alios confessos esse mortalia. Quando tamen de illo solo seorsim ageretur; non esset contra sigillum, laudare illum de puritate conscientie, & quod in suis confessionibus vix inveniatur absolutio materia: quia tunc nulla videtur fieri comparatio, aut exclusio aliorum, de quibus non occurrit tunc occasio loquendi.

Huic communi doctrinæ ex parte aduersatur Lexima 2. part. 4. q. 11. art. 1. c. 5. qui dicit, peccatum veniale alicuius dicentem, addendo, se illud ex confessione scire, violare sigillum mortaliter; venialiter verò, si solum illud referat, non dicens, se illud ex confessione nosse. Hoc tamen alij merito reiciunt. Primum, quia gravitas huius revelationis non oritur per accidens ex scandalo aliorum; sed propter reuerentiam Sacramenti. Secundò, quia etiam ex revelatione materiali sit odiosus confessio venialium, maxime cum aliquis mallet revelari aliquid suum peccatum mortale, quam aliquid veniale: v. g. miles nobilis mallet revelari, quod strenuè percuisset inimicum, qui cum inhonoraretur: quam invidiæ levis affectum, quem habet contra aliquem commilitonem. Tertiò, addere possumus, quod si revelatio materialis non esset peccatum grave, non sequeretur scandalum grave de illa, etiam si constaret revelari auditum in confessione: cur enim homines prudentes scandalizarentur de revelatione, quæ in se non esset gravior contra Sacramentum, nec contra pœnitentem?

Secundò, certum est, obiecta, & circumstantias peccatorum esse materiam sigilli; neque enim obiectum minus retraheret à confessione, horum revelatio, quam ipsius peccati: v. g. si aliquis confiteatur, se petiisse debitum ab vxore, licet haberet votum sigilli castitatis, non potest sine violatione sigilli dici, quod illa habeat votum castitatis. Hinc autem oritur prima difficultas, an peccatum committendum sigilli sit etiam materia sigilli: v. g. si aliquis fateatur, se habere propositum occidendi inimicum. Aliqui distinguunt: si enim pœnitens habet propositum adhuc illud peccatum committendi, potest revelari ei, qui pœnitenti prodesse potest, quia tunc non est materia absolutionis: si verò non habet iam tale propositum, non potest. Quam distinctionem Vasquez num. 4. cum S. Thom. in 4. dist. 21. q. 3. art. 1. q. 1. ad primum, dicit, esse erroneam: nam, licet illud non sit materia absolutionis sine proposito abstinendi; est tamen materia confessionis: alioquin quoties pœnitens non absoluitur propter indispositionem, possent revelari omnia eius peccata.

Alij aliter distinguunt: si enim pœnitens habet merum propositum, quod nondum exequutus est, non est materia sigilli: si verò iam ex parte exequutus est, erit materia sigilli: ut si propositum habet fornicandi cum ea, cum qua iam semel fornicatus est. Ita Alex. q. 19. membr. 2. art. 2. quem sequitur Sylvester, Angelus, Palorm. & alij apud Vasquez n. 6. Sed caret fundamento: quia in utroque casu peccatum futurum habet connexionem cum proposito præsentis, quod est materia confessionis. Limitatur tamen meritò hæc doctrina quando confessio illius propositi non sit verè animo confitendi, sed inducendi Confessarium ad illud peccatum: